

Fer net

written by Jordi Bohigas | 30 de juny de 2018

Ja fa una colla d'anys que un oficial de la Delegació de Defensa de Girona li deia a un jovenet despistat que a Europa ja no es mou un tanc sense el permís de l'OTAN, i que això dels *pronunciamientos* i de jugar als soldats ja havia passat a la història. Més recentment, hem "sabut" de boca del Síndic de Greuges [que la Merkel va trucar als dirigents espanyols](#) el mateix dia 1 d'octubre demanant el cessament de la violència. Res que no sabéssim, o ens [poguéssim imaginar](#).

Les paraules de Rafel Ribó demostren, una vegada més, que els líders europeus van estar molt molestos amb el govern espanyol per la seva gestió de la qüestió catalana fins que no va demostrar controlar la situació; i també que els típics espantalls que ens dirigien mostrant el seu suport retòric a la unitat d'Espanya i al govern espanyol tingueren més efecte sobre els «nostres» polítics que no pas l'èxit –que no s'esperava– de la mobilització popular que va fer possible el referèndum.

Tot al contrari, [les declaracions internacionals demanant diàleg](#) van servir més per enredar als líders catalans que no pas per animar-los a portar el procés fins al punt que obligués l'Estat espanyol, llavors sí, al diàleg per la via d'una mediació. I després de pensar-s'ho molt, el dia 10 d'octubre el M.H. president suspenia temporalment la declaració d'independència per proclamar-la, finalment, disset dies després de forma "simbòlica". I dic simbòlica, perquè no d'altra manera s'ha d'entendre que no fossin capaços ni d'arriar la *rojigualda* del Palau de la Generalitat. I tot això sense que ERC digués ni piu. Quan el president del Consell Europeu, Donald Tusk, demanava a Espanya que fes servir la força de l'argument i no l'argument de la força, es referia a això. Però, finalment, l'argument de la força de l'Estat espanyol sembla que s'imposà davant d'uns líders catalans poc

disposats a defensar-se.

Quina diferència amb –aquell cop sí– cop d'estat del president Lluís Companys d'octubre de 1934, al bell mig d'una República encara incipient. Si llavors, amb prou feines algun suport popular ni –gairebé– sindical, Companys es va atrevir a proclamar l'Estat català per la via insurreccional, vuitanta i pico anys més tard els seus successors no han estat capaços, amb tot el vent a favor i una mobilització popular que ja li agradaria a qualsevol moviment mundial poder disposar-hi, dic, no han estat capaços ni d'intentar posar en marxa l'article més innocent de les lleis de desconexió que ells mateixos havien votat al Parlament un mes abans.

Després hem sabut de dirigents d'ERC que ells no estaven disposats que hi hagués ni una gota de sang per la independència o, millor encara, [que no havien estat conscients de la violència](#) amb la qual respondria l'Estat al desafiament. I una de dues, o són ximples o ens prenen per ximples: que Espanya pogués respondre amb la violència de forma conjuntural era quelcom esperable, el que ja no ho era tan és que pogués utilitzar la força armada de forma permanent. Per molts *piolins* que hi pogués haver el mes d'octubre a Catalunya aquests no podien frenar l'àmplia mobilització popular que es va produir entre els dies 2 i 3, just abans del discurs del rei.

Així, mentre el poble donava la cara per defensar la democràcia i la llibertat, la gestió que van fer els nostres polítics d'aquella situació va ser totalment claudicant. Ja abans de les eleccions del 21D, ERC no tan sols renunciava a la llista conjunta sinó que fins i tot renegava de la via unilateral, fet que no evità que tragués els millors resultats de la seva història. Però llavors la nova majoria sobiranista al Parlament no serví ni per complir un programa de mínims: la restitució del Govern cessat.

La següent ocasió que podia haver forçat la negociació amb

l'Estat es produí arran de la primera sessió d'investidura del president de la Generalitat quan una vegada més, el xantatge emocional dels presos polítics i la por a anar a la presó per part del president del Parlament (ERC) impedí l'operació que tenia pensada Puigdemont. Aquí, el missatge filtrat pel conseller Comín (ERC) reflectia tot el dramatisme del moment: ["Això s'ha acabat, els nostres ens han sacrificat, almenys a mi"](#) (31/1/2018), deia Puigdemont en un WhatsApp privat. L'arrosada no serví ni per alliberar els presos polítics. Com el mateix president va reconèixer, el ridícul fet era majúscul. Ningú encara ha demanat perdó i, a partir de llavors, l'escalada de despropòsits i de gestualitat buida dels dirigents catalanistes no ha parat. No cal donar-ne exemples.

Mentre no aclareixin el que va passar, [lleugerament insinuat per la consellera Clara Ponsatí](#), ens atensem als fets i les seves declaracions. I davant d'això, sembla irrefutable que allò que motiva els dos grans partits "sobiranistes" era competir per un espai sobiranista cada cop més ampli, a costa d'anar enredant a la gent amb promeses que no volen ni poden complir.

La covardia, la por, són sentiments comprensibles però no poden guiar l'actuació política dels dirigents catalans que han de conduir el Procés. L'aplicació del 155 i l'empresonament dels consellers de l'anterior Govern en aquestes circumstàncies per solucionar un conflicte polític és indigne de qualsevol democràcia, cert, però aquesta circumstància no pot ser invocada per renunciar als postulats anteriors, incrementar el victimisme estèril i intentar amagar el fracàs del resultat final de tot plegat amb petits objectius magnificats convenientment.

Res és per sempre, i no hi ha derrota que no permeti tornar a aixecar el vol als tenaços. Ara bé, això no es pot fer sense, abans, haver fet net d'una classe política que ha fet de la mediocritat l'engany (els *farols*) i del tacticisme electoral,

la seva raó d'ésser. Mentre els siguem fent el joc, la política del procés seguirà essent com fins ara: qui dia passa anys empeny, i anar-se repartint els càrrecs i els cotxes oficials.

Cal fer net d'una classe política que no tan sols ens ha dut on ens ha dut, a una situació de prostració encara pitjor de com estàvem. El mandat popular de l'1 d'octubre va ser clar i diàfan i és d'aquesta base, la dels CDR i la dels moviments veïnals que van fer possible el referèndum, d'on hauran de sorgir els nous lideratges que han de dur el país a un avanç significatiu en la quota de sobirania –diguem-ne independència.

Al servei d'aquesta renovació es presenta la coordinadora ["Primàries per la República"](#). Aquesta és una operació que sorgeix d'iniciatives locals (Barcelona, Mataró, Reus...) en el punt de mira de les eleccions municipals, per tal d'evitar que l'unionisme faci seu el govern de ciutats importants aprofitant la desunió de l'independentisme. Que es produeixi –o s'impedeixi expressament– la celebració d'un procés autènticament democràtic i de base per l'elecció dels líders de les candidatures a les pròximes eleccions municipals haurà de ser un bon baròmetre de la voluntat dels partits dits sobiranistes de voler canviar o, al contrari, continuar amb les pràctiques endogàmiques que ens han dut fins aquí.

El poble té, altra vegada, la paraula.